

RICK RIORDAN

BOHOVIA OLYMPU

ZNAMENIE ATÉNY

FRAGMENT

PERCY
JACKSON

Bohovia Olympu Znamenie Atény

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Rick Riordan

Bohovia Olympu – Znamenie Atény – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

BOHOVIA OLYMPU

ZNAMENIE ATÉNY

3

NAPÍŠAL RICK RIORDAN

FRAGMENT

Rick Riordan: *The Heroes of Olympus 3 – The Mark of Athena*

Copyright © Rick Riordan, 2012

Cover illustration by Steve Stone

Permission for this edition was arranged through the Nancy Galt Literary Agency.

Translation © Zora Sadloňová, 2014

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2022

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3052-5

ISBN e-knihy 978-80-566-3233-8 (1. zverejnenie, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3234-5 (1. zverejnenie, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3232-1 (1. zverejnenie, 2022) (ePDF)

POĎAKOVANIE

*Veľká vďaka Seanovi Hemingwayovi, kurátorovi
gréckych a rímskych pamiatok z Metropolitného múzea
umenia v New Yorku, za to, že mi pomohol sledovať
znamenie Atény až k jeho zdroju.*

*Venujem Speedymu.
Tulákov a pútnikov nám často zosielajú bohovia.*

ANNABETH

Kým sa Annabeth nestretla s tou výbušnou sochou, myslela si, že je pripravená na všetko. Poprechádzala sa po palube vojnovej lode a niekoľko ráz skontrolovala balisty, aby si overila, či sú zabezpečené. Presvedčila sa, že na stožiarí veje biela zástava, znamenie *Prichádzame v mieri*. Prebrala so zvyškom posádky plán, náhradný plán aj náhradný plán náhradného plánu.

A najmä sa striasla ich bojachtivého strážcu – trénera Gleesona Hedgea – a prehovorila ho, aby si dopoludnia oddýchol vo svojej kajute a pozrel si reprízu zostrihu šampionátu bojových umení. Posledné, čo by potrebovali, keď vtrhnú s čarovnou gréckou trirémou do potenciálne nepriateľského rímskeho tábora, bol satyr v stredných rokoch oblečený v teplákoch, ktorý sa oháňa palicou a vykrikuje: „Smrt!“

Zdalo sa, že je všetko v poriadku. Dokonca aj to záhadné mrazenie, ktoré cítila po vyplávaní, zmizlo. Aspoň nateraz.

Vojnová loď klesala cez oblaky a Annabeth si lámala hlavu nad tým, čo všetko sa môže stať. Čo ak to nebol dobrý nápad?

Čo ak Rimania nečakane spanikária a zaútočia na nich, len čo ich uvidia?

Ich loď *Argo II* veru nepôsobila najpriateľskejšie. Mala šesťdesiat metrov, trup obitý bronzovými plátmi lemovali po celej dĺžke kuše, vpredu bola vytvarovaná do podoby kovového dračka chrliaceho oheň a uprostred boli dve otáčavé balisty, ktoré mohli vystreľovať také výbušné šípy, že by prerazili betón... Jednoducho, nevyzerali, že by sa vybrali na piknik so susedmi.

Annabeth sa pokúšala Rimanov dopredu upozorniť. Požiadala Lea, aby poslal jeden zo svojich zvláštnych vynálezov – holografický zvitok –, a oznámil tak kamarátom v Tábore Jupiter ich príchod. Dúfala, že tú správu dostali. Leo chcel pôvodne namaľovať na spodok trupu lode odkaz – obrovský nápis ČAUKO so smajlíkom –, no Annabeth to zavrhla. Netušila, či majú Rimania vôbec zmysel pre humor.

Teraz už bolo neskoro vycúvať.

Oblaky okolo lode sa roztvorili a odhalili zlatozelený koberec pohoria Oakland Hills. Annabeth schytila jeden z bronzových štítov poukladaných okolo zábradlia na pravoboku. Jej traja kamaráti, členovia posádky, zaujali svoje miesta.

Leo na korme lode vyvádzal ako šialenec, kontroloval meradlá a zápasil s páčkami. Väčšina kormidelníkov by sa uspokojila s volantom alebo kormidlom. No Leo si tam navyše nainštaloval klávesnicu, kontrolky z tryskáča Learjet, hudobnú aplikáciu pre iPhone a snímače pohybu z hernej konzoly Nintendo Wii. Dokázal loď obrátiť priškrtením klapky, páliť so zbraňou spustením hudobného albumu alebo zdvíhať plachty bleskurýchlym stisnutím tlačidiel Wii. Leo bol hyperaktívny aj na pomery polobohov.

Piper pobehovala sem a tam medzi hlavným sťažňom a balistou a nacvičovala si, čo povie.

„Zložte zbrane,“ šomrala si popod nos. „Chceme sa iba pohovárať.“

Jej čaroslová boli také silné, že zasiahli aj Annabeth. Odrazu mala sto chutí odhodiť dýku a pekne od srdca sa družne porozprávať.

Na dieťa Afrodity sa Piper priveľmi usilovala potlačiť svoju krásu. Dnes si obliekla otrhané rifle, zošliapané tenisky a biele tričko s ružovou mačičkou *Hello Kitty*. (Možno to bol vtip, ale pri Piper si Annabeth nikdy nebola istá.) Do strapatých vlasov si na jednej strane vpletla orlie pierko. A potom tam bol Jason, chalan, s ktorým chodila. Stál na proxe lode, na vyvýšenej plošine s kušou, aby ho Rimania dobre videli. Päť na rukoväti zlatého meča zatínal tak, až mu obeleli hánky. Na človeka, ktorý zo seba dobrovoľne robí cieľ, vyzeral dosť pokojne. Na rifle a oranžové tričko Tábora polokrvných si natiahol tógu a fialový plášť – symboly svojho starého postavenia prétora. So svetlými, od vetra rozstrapatenými vlasmi a ľadovomodrými očami bol drsne krásny a sebaistý – pravý syn Jupitera.

Vyrástol v Tábore Jupiter, a keď Rimania uvidia jeho tvár, hádam si to rozmyslia a ich loď nezostrelia.

Annabeth sa to pokúšala tajiť, no aj tak tomu chalanovi celkom neverila. Správal sa až príliš dokonale – vždy podľa pravidiel, vždy čestne. Dokonca aj *vyzeral* priveľmi dokonale. Kdesi v podvedomí ju mákala neodbytná myšlienka: čo ak je to nejaký podvod a on nás zradí? Čo ak priplávame do Tábora Jupiter a Jason spustí: *Ahojte, Rimania! Pozrite na týchto zajatcov a na tú super loď, čo som vám priviezol!*

Annabeth neverila, že by to urobil. No aj tak sa naňho nedokázala pozrieť bez horkej pachuti v ústach. Patril do Hérinho vynúteného „výmenného programu“, ktorý mal navzájom zoznámiť dva tábory. Jej najvyššia Odpornosť, vládkyňa Olympu, presvedčila ostatných bohov, že dve skupiny detí – rímske aj grécke – musia spojiť sily a zachrániť svet pred zlou bohyňou Gaiou, ktorá sa zrodila zo zeme, a pred jej strašnými deťmi Gigantmi.

Héra bez varovania zobrala Percyho Jacksona, Annabethinho chlapca, vymazala mu pamäť a poslala ho do rímskeho tábora. Gréci zaňho dostali Jasona. Ten, samozrejme, za nič nemohol, ale zakaždým keď sa Annabeth naňho pozrela, spomenula si, ako veľmi jej chýba Percy. Percy... ktorý je práve teraz niekde pod nimi.

Pre všetkých bohov. Zmocnila sa jej panika. Prinútila sa ju potlačiť. Nemohla pripustiť, aby jej podľahla. *Som dcéra Atény,* vravela si. *Musím sa držať plánu a nesmiem dovoliť, aby ma niečo rozptyľovalo.*

Pocítila to znovu – známe zamrazenie, akoby sa k nej zozadu prikradol šialený snehuliak a dýchol jej na krk. Obrátila sa, ale nikto tam nebol.

To budú nervy. Ani vo svete bohov a oblúd Annabeth neverila, že by ich novú vojnovú loď mohlo niečo napadnúť. *Argo II* bola dobre chránená. Začarované štíty z božského bronzu okolo zábradlia boli obludovzdorné. A okrem toho mali na palube satyra – trénera Hedgea – ten by všetkých votrelcov vyňuchal.

Annabeth by rada poprosila o radu matku, no teraz to nešlo. Po tom hroznom stretnutí s ňou minulý mesiac, keď dostala najhorší darček v živote...

Zamrazilo ju ešte viac. Mala pocit, akoby vo vetre začula slabý chichotavý hlások. Všetky svaly v tele sa jej napli. Niečo sa strašne pobabre.

Skoro prikázala Leovi, aby loď obrátil. No potom sa v údolí pod nimi rozozvučali lesné rohy. Rimania ich zbadali.

Annabeth si myslela, že vie, čo môže čakať. Jason jej Tábor Jupiter podrobne opísal. Napriek tomu skoro neverila vlastným očiam. Údolie obkolesené kopcami bolo prinajmenšom dva razy väčšie ako Tábor polokrvných. Na jednej strane sa vinula riečka, stáčala sa k stredu ako veľké G a ústila do iskrivobelasého jazera.

Priamo pod loďou sa v slnečnom jase ligotal Nový Rím, zasadený na brehu jazera. Poznala orientačné body, o ktorých jej povedal Jason – hipodrom, koloseum, chrámy a parky, obytnú časť Sedem pahorkov s kľukatými uličkami, pestrými vilami a kvitnúcimi záhradami.

Videla stopy po nedávnej bitke Rimanov s armádou oblúd. Budova, ktorú odhadovala na senát, mala rozbitú kupolu. Z niektorých fontán a sôch zostali trosky.

Zo senátu prúdili desiatky ľudí v tógach, aby lepšie videli na *Argo II*. Z obchodov a kaviarní vychádzali ďalší Rimania, zízali na nich a ukazovali na klesajúcu loď.

Necelý kilometer na západ, odkiaľ sa ozývali rohy, sa na kopci týčila rímska pevnosť. Vyzerala presne ako ilustrácie, ktoré Annabeth vídala v historických vojenských knihách – s obranou priekopou lemovanou bodcami, vysokými múrmi a strážnymi vežami vyzbrojenými balistami. Okolo hlavnej ulice vo vnútri stáli dokonale vyrovnané rady bielych kasární – Via Principalis. Z brán sa vynoril zástup polobohov a ponáhlal sa

k mestu, až sa zbroj a kopije ligotali. Pochodoval s ním aj ozajstný bojový slon.

Annabeth chcela s loďou pristáť skôr, ako jednotky dorazia k cieľu, ale zem bola ešte vždy hlboko pod nimi. Pátrala v dave, dúfala, že zbadá Percyho.

Potom sa za ňou ozvalo mohutné *PRÁÁÁSK!*

Výbuch ju skoro zmietol z paluby. Bleskovo sa obrátila a zistila, že stojí tvárou v tvár poriadne rozhnevanej soche.

„Neprijateľné!“ zjačala socha.

Očividne sa z ničoho nič objavila rovno na palube. Z pliec jej vystupoval žltý sivoý dym. Z kučeravých vlasov padali ohorky. Od pása nadol mala iba hranatý mramorový podstavec. Od pása nahor to bola postava svalnatého muža v tóge.

„Za Pomerium *nepustím* nijaké zbrane!“ upozornil ich muž pedantným učiteľským hlasom. „A Grékov už *vôbec* nie!“

Jason sa zadíval na Annabeth a v očiach sa mu zračilo: *Toto vybavím sám.*

„Terminus,“ oslovil ho. „To som ja. Jason Grace.“

„Jasné, na teba sa pamätám, Jason!“ zavrčal Terminus. „Myslel som si, že máš rozum a nebudeš sa bratříčkovať s nepriateľmi Ríma!“

„Ale toto nie sú nepriatelia...“

„To nič,“ zamiešala sa do toho Piper. „Chceme sa iba pozhovávať. Keby sme mohli...“

„Cha!“ vyštekla socha. „Nepokúšaj sa ma obalamutiť tými svojimi čaroslovami, dievča. A daj preč tú dýku, skôr než ti ju vyrazím z ruky!“

Piper sa zadívala na svoju bronzovú dýku. Celkom zabudla,

že ju drží. „Hm... dobre. Ale ako by ste mi ju vyrazili? Nemáte ruky.“

„Taká bezočivosť!“ Ozvalo sa hlasné *PLESK* a zablýskalo sa. Piper zhlédla a pustila dýku, z ktorej sa dymilo a lietali iskry.

„Máte šťastie, že som uťahovaný z boja,“ hromžil Terminus. „Keby som bol v plnej sile, dávno túto lietajúcu obludnosť zrazím z neba!“

„Tak prííí!“ Leo podišiel dopredu a rozohnal sa konzolou Wii. „Nenazvali ste náhodou moju loď obludnosťou? *Dúfam*, že nie.“

Predstava, že by Leo zaútočil na sochu herným ovládačom, vytrhla Annabeth zo šoku.

„Všetci sa upokojíme.“ Zdvihla ruky, aby ukázala, že nemá zbrane. „Takže vy ste Terminus, boh hraníc. Jason mi povedal, že chránite mesto Nový Rím, je tak? Som Annabeth Chaseová, dcéra...“

„Veď ja viem, kto si!“ Socha sa do nej zabadla prázdnyimi bielymi očami. „Dieťa Atény, gréckej podoby Minervy. Škandál! Vy Gréci nemáte v sebe kúsok slušnosti. My Rimania vieme, kam *táto* bohyňa patrí.“

Annabeth zaľala zuby. S tou sochou sa nedalo rozprávať diplomaticky. „Čo máte presne na mysli *touto* bohyňou? A čo je také škandálne na...“

„Správne!“ skočil jej do reči Jason. „Jednoducho, Terminus, uvedom si, že sme tu na mierovej výprave. Radi by sme dostali povolenie pristáť, aby sme mohli...“

„Vylúčené!“ vyhrkol boh. „Odložte zbrane a vzdajte sa! Ihneď opustite moje mesto!“

„Tak čo z toho?“ zisťoval Leo. „Máme sa vzdať alebo zmiznúť?“

„Oboje!“ vrieskal Terminus. „Vzdať sa a hneď potom zmiznúť. Za takúto otázku by si si jednu zaslúžil, ty smiešny fagan! Necítiš to?“

„Páni.“ Leo si Terminusa prezeral s profesionálnym záujmom. „Ste poriadne napätý. Nepotrebuje nikde povoliť skrutku? Pokojne sa na to mrknem.“

Vymenil konzolu za skrutkovač zo svojho čarovného opaska na náradie a poklopkal na podstavec sochy.

„Prestaň!“ rozčuľoval sa Terminus. Zaznel ďalší malý výbuch a Leo pustil skrutkovač. „Za Pomeriom *nie sú* na rímskej pôde dovolené zbrane!“

„Za čím?“ spýtala sa Piper.

„Za hranicami mesta,“ vysvetlil jej Jason.

„No celá táto loď je zbraň!“ namietal Terminus. „Pristáť *nemôžete!*“

Dole v údolí prešli posily z légie už polovicu cesty do mesta. Dav na fóre bol viac než stohlavý.

Annabeth prechádzala pohľadom po jednotlivých tvárach a... pri všetkých bohoch! Zbadala ho. Mieril k lodi a objímal okolo pliec dvoch ľudí ako najlepších kamarátov – silného územčitého chalana s vojensky zastrihnutými čiernymi vlasmi a dievča v prilbici rímskej kavalérie. Percy vyzeral uvoľnene a spokojne. Mal na sebe fialovú tógu ako Jason – znak prétora.

Annabeth poskočilo srdce.

„Leo, zastav tú loď!“ prikázala mu.

„Čo?“

„Počul si ma. Nechaj nás tu, kde sme.“

Leo vytiahol ovládač a trhol ním. Všetkých deväťdesiat vesiel stuhlo na mieste. Loď prestala klesať.

„Terminus,“ obrátila sa Annabeth k soche, „nie je nijaký zákon, ktorý by nám zakazoval vznášať sa *nad* Novým Rímom, je to tak?“

Socha sa zarazila. „No, to nie...“

„Môžeme nechať loď vo vzduchu,“ ponúkla Annabeth. „Zlezieme na fórum po povrazovom rebríku. Tak sa loď nedostane na rímsku pôdu. Po formálnej stránke nie.“

Zdalo sa, že socha o ponuke premýšľa. Annabeth sa zdalo, že sa pomyselnými rukami škrabká na brade.

„Formality mám rád,“ pripustil Terminus, „ale aj tak...“

„Všetky naše zbrane zostanú na palube,“ slúbila mu Annabeth. „A dúfam, že Rimania – aj tie posily, čo k nám pochodujú – budú musieť tiež ctíť vaše pravidlá za Pomeriom, keď im to poviete.“

„Samozrejme!“ vyhlásil Terminus. „Vyzerám na to, že by som strpel, aby niekto porušoval pravidlá?“

„Uf, Annabeth...“ ozval sa Leo. „Naozaj si myslíš, že toto vyjde?“

Začala ruky do pästí, aby sa jej netriasli. Mrazenie sa opäť vrátilo, vznášalo sa hneď za ňou. Zdalo sa jej, že teraz, keď už Terminus nekričí a nevybuchuje, sa ten niekto pochechtáva, akoby ho potešilo, že sa zle rozhodla.

Ale tam dole je Percy... tak blízko. *Musí* sa k nemu dostať.

„Vyjde to,“ vyhlásila. „Nikto nebude ozbrojený. Porozprávame sa v pokoji. Terminus sa postará o to, aby obidve strany dodržali pravidlá.“ Pozrela na mramorovú sochu. „Súhlas?“

Terminus si odfrkol. „Asi áno, zatiaľ. Môžeš zliezť po rebríku do Nového Ríma, dcéra Atény. A *lásavo* neznič moje mesto.“

ANNABETH

More polobohov, ktorí sa narýchlo zhromaždili, sa pred Annabeth rozostupovalo, keď kráčala po fóre. Jedni sa tvárili napäto, iní nervózne. Niektorí boli obviazaní po nedávnom boji s Gigantmi, ale nikto nebol ozbrojený. A nikto nezaútočil.

Na návštevníkov sa prišli pozrieť celé rodiny. Annabeth videla páry s deťmi, batoliatka tisnúce sa rodičom k nohám, dokonca aj postarších ľudí v kombinácii rímskych rób a moderného oblečenia. Tí všetci sú polobohovia? Annabeth si myslela, že áno, hoci nič podobné ešte nevidela. V Tábore polokrvných bola väčšina polobohov deti a dospievajúci. Ak sa dožili konca strednej školy, buď zostávali v tábore ako poradcovia, alebo sa odišli pretĺkať do smrteľného sveta. Tu to bola vyslovene viac-generačná spoločnosť.

Na druhom konci davu Annabeth zbadala Kyklopa Tysona a Percyho pekelného psa Pani O'Learovú – tí sa do Tábora Jupiter vybrali ako prvá pátracia skupina z Tábora polokrvných. Zdalo sa, že majú dobrú náladu. Tyson kýval a usmieval sa.

Okolo krku mal uviazanú zástavu s písmenami SPQR ako obrí podbradník.

Istá časť Annabethinho mozgu vnímala, aké je to krásne mesto – s vôňou pekárni, zurčiacimi fontánami, kvetmi v záhradách. A tá architektúra... pre všetkých bohov, tá architektúra – pozlátené mramorové stĺpy, lesklé mozaiky, monumentálne oblúky a vily s terasami.

Polobohovia sa pred ňou rozostúpili a urobili cestu dievčine v plnej zbroji a vo fialovej pláštenke. Tmavé vlasy jej splývali na pleciah. Oči mala čierne ako obsidián.

Reyna.

Jason ju opísal presne. Ale aj bez toho by v nej Annabeth vycítila sokyňu. Zbroj mala vyzdobenú vyznamenaniami. Kráčala tak sebaisto, že ostatní polobohovia cúvali a odvracali oči. Annabeth si v jej tvári prečítala ešte niečo iné – videla to v tvrdých rysoch, pevne zovretých perách a v odhodlaní, s akým zdvíhala bradu, akoby bola pripravená na akúkoľvek výzvu. Reyna sa nútila tváriť odvážne, no potláčala pocity beznádeje, starosti a strachu, ktoré nemohla dať verejne najavo.

Annabeth ten výraz poznala. Videla ho zakaždým, keď sa pozrela do zrkadla.

Obidve dievčatá sa navzájom premeriavali. Za Annabeth zastali jej priatelia. Rimania mumľali Jasonovo meno a hľadeli naňho s posvätnou úctou.

Potom sa z davu vynoril ešte niekto a Annabeth už nevníkala nič iné.

Percy sa na ňu usmial – tým sarkastickým, šibalským úsmevom, ktorý ju celé roky rozčuľoval, ale nakoniec sa jej videl milý. Oči mu žiarili dozelená ako more, rovnako krásne, ako si

pamätala. Tmavé vlasy mal učesané nabok, akoby sa práve vrátil z prechádzky po pláži. Vyzeral ešte lepšie než pred šiestimi mesiacmi – bol opálenejší a vyšší, štíhlejší a svalnatejší.

Annabeth zostala stáť ako omámená. Cítala, že keby sa pohla, všetky molekuly v tele by jej zhoreli. Tajne, od dvanástich rokov mala preňho slabosť. A vlani v lete sa doňho priam zbláznila. Prežili spolu šťastné štyri mesiace – a potom zmizol.

Počas tohto odlúčenia sa s Annabethinými citmi niečo stalo. Zosilneli, až to bolelo, akoby jej niekto zobral životne dôležitý liek. Teraz nevedela, čo je mučivejšie – žiť s tou hroznou stratou alebo sa ocitnúť opäť s ním.

Prétorka Reyna sa vystrela. S očividnou nechutou sa obrátila k Jasonovi.

„Jason Grace, môj bývalý kolega...“ Slovo *kolega* vyslovila tak, akoby to bolo niečo nebezpečné. „Vítam ťa doma. A tu, tvoji priatelia...“

Annabeth to nechcela urobiť, ale vrhla sa dopredu. Súčasne sa k nej rozbehol Percy. V dave to zašumelo. Zopár ľudí siahlo po mečoch, ktoré nemali.

Percy ju zobral do náručia. Začali sa bozkávať a chvíľku im na ničom inom nezáležalo. Na zem by pokojne mohol dopadnúť asteroid a vyhladiť všetok život, a Annabeth by to bolo jedno. Percy voňal morským vzduchom. Percy mal slané.

Chaluhový mozoček, pomyslela si opojene.

Percy sa odtiahol a prezeral si jej tvár. „Pri všetkých bohoch, ani na um by mi nezišlo...“

Annabeth ho chytila za zápästie a prehodila ho cez plece. Percy dopadol na kamennú dlažbu. Rimania zhíkli. Niektorí bežali dopredu, ale Reyna ich zarazila: „Stojte! Pokoj!“

Annabeth sa kolenom oprela Percymu o prsia. Predlaktie mu pritísila pod krk. Bolo jej jedno, čo si Rimanovia pomyslia. Vzkypla v nej nahromadená zlosť – uzol starostí a horkosti, ktorý v sebe nosila od minulej jesene.

„Ak ma ešte *niekedy* opustíš,“ prepaľovala ho pohľadom, „prisahám pred všetkými bohmi, že...“

Percy mal ešte tú drzosť zasmiať sa. Chumáč horúcich citov v Annabeth sa odrazu rozpustil.

„To varovanie beriem,“ vydýchol. „Tiež si mi chýbala.“

Annabeth sa zdvihla a pomohla mu vstať. Veľmi rada by ho znovu pobožkala, no ovládla sa.

Jason si odkašlal. „Tak teda... Super, že sme naspät'.“

Predstavil Reyne Piper, ktorá vyzerala trochu našťavaná, že nemohla predniesť, čo si pripravila, a potom Lea. Ten sa usmial a ukázal jej véčko na znamenie mieru.

„A toto je Annabeth,“ dodal Jason. „No za normálnych okolností netrieska ľudí o zem pri prvom stretnutí.“

Reyne zaiskrili oči. „Vieš iste, že nie si Rimanka, Annabeth? Alebo Amazonka?“

Annabeth nevedela, či to má byť poklona, ale natiahla ruku. „To robím iba svojmu chlapcovi,“ tvrdila. „Teší ma.“

Reyna jej pevne stisla ruku. „Vyzerá to, že toho musíme veľa prebrať. Centurióni!“

Z davu vystúpilo niekoľko rímskych táborníkov – zrejme dôstojníkov. Vedľa Percyho sa objavili tí dvaja, ktorých s ním Annabeth videla predtým. Urastený chalan s ázijskými črtami a vojenským zostrihom mal asi pätnásť rokov a vyzeral milo ako prerastený medvedík panda. Dievča bolo mladšie, asi trinásťročné, s jantárovými očami, čokoládovou pleťou a dlhými

kučeravými vlasmi. Pod pazuchou malo zastrčenú prilbicu kavalérie.

Z ich postoja Annabeth vycítila, že sú Percymu blízki. Stáli vedľa neho tak ochranársky, akoby už spolu zažili množstvo dobrodružstiev. Potlačila žiarlivé bodnutie. Žeby Percy a to dievča... ale nie. Nijakú milostnú chémiu tam necítila. Annabeth sa celý život učila čítať v ľuďoch, bolo to umenie nevyhnutné na prežitie. Keby mala hádať, povedala by, že ten ázijský macko je priateľ toho dievčaťa, ale zrejme spolu dlho nechodia.

Nerozumela ešte jednej veci: na čo sa tá dievčina tak díva? Hľadela smerom k Piper a Leovi, zazerala na nich, akoby jedného z nich poznala a tá spomienka ju bolela.

Reyna medzitým vydávala rozkazy dôstojníkom: „Povedzte légii, nech odíde. Dakota, upozorni duchov kuchyne. Odkáž im, nech pripravia hostinu na privítanie. A Oktavián...“

„Ty pustíš votrelcov do *tábora*?“ Dopredu sa pretlačil vysoký tenký chalan s riedkymi svetlými vlasmi. „Reyna, oni nie sú spoľahliví...“

„Nevezmeme ich do tábora, Oktavián.“ Reyna ho schladila prísnyim pohľadom. „Najeme sa tu, na fóre.“

„Hej, to je *omnoho* lepšie,“ zašomral Oktavián. Zdalo sa, že iba on neuznáva Reyninu autoritu. Bol vychudnutý a bledý a za opaskom mu ktovieprečo viseli tri plyšové medvedíky. „Máme byť pokojní – v tieni ich bojovej lode?!“

„Sú to naši hostia,“ sucho odvrkla Reyna. „Prijmeme ich priateľsky a porozprávame sa s nimi. Ako augur by si mal zapáliť obeť a poďakovať bohom za to, že nám sem Jasona bezpečne dopravili.“

„Super nápad,“ zamiešal sa do toho Percy. „Choď si páliť medvedíky, Oktavián.“

Reyna sa snažila potlačiť smiech. „Rozkazy máte. Chodte.“

Dôstojníci sa rozišli. Oktavián zazrel na Percyho nevýslovne zhnuseným pohľadom. Potom si opäť podozrievalo premeral Annabeth a odišiel.

Percy vkĺzol rukou do Annabethinej dlane. „Z Oktaviána si nič nerob,“ ubezpečil ju.

„Väčšina Rimanov je v pohode – ako tu Frank a Hazel a Reyna. Nič sa tu nestane.“

Annabeth zacítila, akoby jej niekto okolo hrdla hodil studený uterák. Znovu začula tlmený smiech, akoby ju ten niekto sledoval z lode až sem.

Pozrela hore na *Argo II*. Mohutný bronzový trup lode sa leskol v slnečnom jase. Niečo jej našepkávalo, že najradšej by Percyho hneď uniesla, vyšplhala sa s ním na palubu a zmizla odtiaľto, kým je to možné.

Nedokázala sa zbaviť pocitu, že sa čosi strašne pokazí. A rozhodne nemienila riskovať, že o Percyho znovu príde.

„Nič sa tu nestane,“ opakovala a pokúšala sa tomu uveriť.

„Výborne,“ prikývla Reyna. Obrátila sa k Jasonovi a Annabeth si uvedomila, že v jej očiach zazrela akýsi žiadostivý lesk. „Zorganizujeme primerané stretnutie a porozprávame sa.“

ANNABETH

Annabeth ľutovala, že nemá chuť na jedlo, lebo Rímania vedeli hodovať.

Na fórum presťahovali pohovky a nízke stolíky, takže pripomínalo výstavu nábytku. Rímania vyľihovali v skupinkách po desiatich alebo dvadsiatich, rozprávali sa a smiali, zatiaľ čo im nad hlavami vírili veterné nymfy – *aury* – a roznášali nekonečný výber sendvičov, pizze, zemiakových lupienkov, studených nápojov a čerstvo upečených sušienok. V dave poletovali fialoví duchovia – *lárovia* – v tógach a legionárskej zbroji. Na kraji hostiny pobehovali od stola k stolu satyrovia (nie, tu sú to *fauni*, opravila sa Annabeth) a žobrali o jedlo a drobné. Na poliach neďaleko šantil bojový slon s Pani O’Learovou, deti sa hrali na naháňačku okolo Terminusových sôch lemujúcich hranice mesta.

Celý výjav bol tak dôverne známy a zároveň aj celkom cudzí, že sa z toho Annabeth krútila hlava.

Nechcela nič, len byť s Percym – a najradšej sama. Vedela,

že bude musieť počkať. Ak má ich výprava uspieť, potrebujú týchto Rimanov, a to znamenalo trochu ich spoznať a nadviazať s nimi priateľské vzťahy.

Reyna a zopár jej dôstojníkov (vrátane blondiaka Oktaviána, ktorý sa práve vrátil z pálenia plyšového medvedíka, obvyklej obety bohom) sedeli s Annabeth a zvyškom lodnej posádky. Percy sa k nim pridala so svojimi dvoma novými priateľmi – Frankom a Hazel.

Keď na stole pristálo tornádo tanierov s jedlom, Percy sa naklonil k Annabeth a zašepkal: „Chcem ti ukázať Nový Rím. Poprechádzame sa iba my dvaja. Ty a ja. Je to tu super.“

Annabeth by sa mala tešiť. Iba *ty a ja*, to bolo presne to, po čom túžila. No namiesto toho sa jej hrdlo stiahlo zlostou. Ako môže Percy hovoriť o tomto mieste s takým nadšením? A čo Tábore polokrvných – *ich* tábor, *ich* domov?

Pokúšala sa nezízať na nové znaky na Percyho predlaktí – písmená SPQR, ako mal Jason.

V Tábore polokrvných dostávali polobohovia ako pamiatku na roky výcviku koráliky na krk. Kým Rimania človeku vypálili znamenie na kožu, akoby chceli povedať: *Patíš nám. Navždy*. Prehltla uštipačnú poznámku. „Fajn. Jasné.“

„Uvažoval som,“ spustil nervózne, „a dostal som taký nápad...“

Zmlkol, lebo Reyna si práve pripíjala na priateľstvo.

Keď sa popredstavovali, začali si Rimania a Annabethina posádka navzájom rozprávať príbehy. Jason vysvetlil, ako sa dostal do Tábora polokrvných bez spomienok a ako sa s Piper a Leom vybrali zachrániť bohyňu Héro (alebo Juno, ako sa vám páči – bola rovnako otravná v gréckej aj rímskej podobe) z väzenia vo Vlčom dome v severnej Kalifornii.

„Vylúčené!“ skočil mu do reči Oktavián. „To je naše najposvätejšie miesto. Keby tam Giganti väznili bohyňu...“

„Boli by ju zničili,“ vyhlásila Piper. „Potom by z toho obvinili Grékov a rozpútali vojnu medzi tábormi. Teraz čuś a nechaj Jasona dohovoriť.“

Oktavián otvoril ústa, no nevydal ani hláska. Annabeth sa Piperine čaroslová naozaj páčili. Všimla si, že sa Reyna díva na Piper a potom na Jasona a mraśtí čelo, akoby si práve uvedomila, že tí dvaja patria k sebe.

„Skrátka,“ pokračoval Jason, „tak sme sa dozvedeli o bohyni Zeme Gai. Ešte vždy napoly spí, ale práve ona oslobodila obludy z Tartaru a prebudila Gigantov. Porfyrión, ten ich vodca, s ktorým sme bojovali pri Vlčom dome, vravel, že sa sťahuje na prastarú pôdu – rovno do Grécka. Plánuje zobudiť Gaiu a zničiť bohov... ako to vravel? *Vytrhnutím z koreňov.*“

Percy zamyslene prikývol. „Tu Gaia takisto nezaháľala. Sami sme sa s tou hlinenou tvárou stretli.“

Percy vyrozprával ich príbeh. Vykreslil, ako sa zobudil pri Vlčom dome a vôbec nič si nepamätal, iba jediné meno – *Annabeth.*

Keď to Annabeth počula, len-len že sa nerozplakala. Percy im opísal, ako putovali s Frankom a Hazel na Aljašku – ako porazili obra Alkyonea, oslobodili boha smrti Thanata, vrátili sa so stratenou štandardou zlatého orla do rímskeho tábora a odrazili útok armády Gigantov.

Keď Percy skončil, Jason s uznaním zahvízdal. „Už sa nečudujem, že z teba urobili prétora.“

Oktavián zafučal. „To znamená, že teraz máme *troch* prétorov! Pravidlá jasne dovoľujú iba dvoch!“

„Výborné na tom je,“ uškrnul sa Percy, „že sme s Jasonom obaja nad tebou. Takže ti *obaja* môžeme prikázať, aby si držal hubu.“

Oktaviánova tvár sa sfarbila skoro ako tričko Rimanov. Jason s Percym si tľapli do dlaní. Dokonca aj Reyne sa podarilo usmiať, i keď mala v očiach búrku.

„Ten problém s prebytočným prétorom vyriešime neskôr,“ mávla rukou. „Teraz nám robia starosti vážnejšie veci.“

„Odstúpim v prospech Jasona,“ pokrčil plecami Percy. „To je fuk.“

„To je fuk?!“ Oktavián sa skoro zadusil. „Rímske prétorstvo a ty povieš *to je fuk*?!“

Percy si ho nevšimal a obrátil sa na Jasona. „Ty si brat Thalie Graceovej, však? Fíha, veľmi sa na seba nepodobáte.“

„Hej, všimol som si,“ prikývol Jason. „V každom prípade vďaka, že si pomohol tábora, keď som bol preč. Parádna práca.“

„Aj ja si myslím,“ uznal Percy.

Annabeth ho kopla do píšťaľy. Nerada rušila taký sľubne sa vyvíjajúci chalanský románik, no Reyna mala pravdu: bolo treba prebrať vážne veci. „Musíme sa poradiť o Veľkom prorocťve. Zdá sa, že vy Rimania ho tiež poznáte, pravda?“

Reyna prikývla. „Voláme ho Proroctvo siedmich. Oktavián, ty si si ho zapamätal?“

„Jasný,“ zahučal. „Ale, Reyna...“

„Prednes ho, prosím. A láskavo nie po latinsky.“

Oktavián si vzdychol. „*Sedem ich odpovie volaniu tomu. Svet musí padnúť vinou ohňa či hromu...*“

„*S posledným výdychom prísaha rozdrví,*“ nadviazala Annabeth, „*nepriateľa v zbroji pred Bránou smrti.*“

Všetci na ňu upreli oči – okrem Lea, ktorý vyrobil z vrecúška s hliníkovou fóliou od tacos veterník a pchal ho pomedzi lietajúcich duchov vetra.

Annabeth nevedela, prečo vyriekla tie riadky proroctva. Jednoducho cítila, že to musí urobiť. Frank, ten veľký chalan, sa naklonil a fascinovane na ňu hľadel, akoby sa jej na čele objavilo tretie oko. „Je pravda, že si dcéra Min... teda Atény?“

„Áno,“ prisvedčila a odrazu zneistela. „Čo je na tom čudné?“

Oktavián sa zasmial. „Ak si naozaj dieťa bohyně *múdrosti*...“

„Tak dost,“ vyštekla Reyna. „Annabeth je, čo tvrdí. Prišla sem s mierovými úmyslami. Okrem toho...“ Premerala si ju s neochotným uznaním. „Percy ťa veľmi chválil.“

Annabeth chvíľu trvalo, kým rozlúštila podtón v Reyninom hlase. Percy sklonil hlavu a odrazu ho najviac zaujímal jeho cheeseburger.

Annabeth očervenela. Pre všetkých bohov... Reyna sa pokúsila zbalíť Percyho. To vysvetľovalo ten nádych horkosti, možno aj závisť v jej slovách. A Percy ju odmietol kvôli nej.

V tej chvíli Annabeth odpustila tomu bláznivému chlapcovi všetko, čo urobil zle. Najradšej by sa mu hodila okolo krku, no ovládla sa.

„Hm, vďaka,“ odvetila Reyne. „Jedným slovom, niečo z proroctva sa vysvetľuje. Nepriateľ v zbroji pred Bránou smrti... to znamená Rimania a Gréci. Musíme spojiť sily a nájsť bránu.“

Hazel, tá dievčina s prilbicou kavalérie a s dlhými kučeravými vlasmi, zhrabla niečo vedľa svojho taniera. Vyzeralo to ako veľký rubín, no kým sa Annabeth stihla lepšie prizrieť, zastrčila si ho do vrecka na riflovej košeli.

„Môj brat Nico šiel tú bránu hľadať,“ oznámila.

„Počkať,“ zarazila ju Annabeth. „Nico di Angelo? On je tvoj brat?“

Hazel prikývla, akoby to bola samozrejmosť. Annabeth sa vynorili v myslí ďalšie otázky, ale myšlienky jej už teraz vírili v hlave ako Leov veterník. Rozhodla sa, že to zatiaľ nechá tak. „Fajn, čo si chcela povedať?“

„Zmizol.“ Hazel si oblizla pery. „Bojím sa... Nevieť to isto, ale myslím, že sa mu niečo stalo.“

„Pohľadáme ho,“ slúbil Percy. „Aj tak musíme nájsť Thanatovu Bránu smrti. Thanatos nám povedal, že obidve odpovede nájdeme v Ríme – teda v *pôvodnom* Ríme. To je cestou do Grécka, nie?“

„To vám povedal Thanatos?“ Annabeth sa pokúšala stráviť ešte navyše *túto* vec. „Boh smrti?“

Streťala sa s mnohými bohmi. Dokonca bola aj v podsvetí. No Percyho historka o tom, ako oslobodili stelesnenie samej smrti, jej naozaj naháňala hrôzu.

Percy zahryzol do cheeseburgera. „Teraz keď je Smrť zase v poriadku, obludy sa rozpadnú a vrátia sa do Tartaru ako predtým. Ale kým je Brána smrti otvorená, budú sa jednoducho neprestajne vracat.“

Piper si krútila pierkom vo vlasoch. „Ako keď voda presakuje z priehrady,“ prikývla.

„Hej,“ usmial sa Percy. „Taký priehradový problém.“

„Čo?“ spýtala sa Piper.

„Ale nič,“ odbil ju. „Len taký súkromný žartík. Ide o to, že musíme nájsť bránu a zavrieť ju, skôr ako sa vyberieme do Grécka. Iba tak máme šancu poraziť Gigantov a zariadiť, aby *zostali* porazení.“

Reyna si vzala jablko z tácky s ovocím, ktorá sa vznášala okolo. Obrátila ho v prstoch a prezerala si tmavočervenú šupku. „Navrhujes výpravu do Grécka s vašou vojnovou loďou? Uvedomujes si, že tá antická pôda – a celé Mare Nostrum – je nebezpečné miesto?“

„Aký nos?“ spýtal sa Leo.

„Mare Nostrum,“ vysvetlil mu Jason. „*Naše more*. Tak nazývali starí Rimania Stredozemné more.“

Reyna prikývla. „Tá oblasť, ktorá bola kedysi Rímskou ríšou, nie je iba rodiskom bohov. Je to aj pôvodný domov oblúd – Titanov, Gigantov... a ešte horších vecí. Ak je cestovanie pre polobohov nebezpečné tu v Amerike, *tam* to bude desať ráz horšie.“

„Vravela si, že to na Aljaške bude veľmi zlé,“ pripomenul jej Percy. „A prežili sme to.“

Reyna pokrútila hlavou. Otočila jablkom v ruke a nechťami doň vykrojila maličké polmesiačky.

„Percy, cestovanie po Stredomorí je úplne iná úroveň nebezpečenstva. Rímski polobohovia tam nemajú prístup už celé stáročia. Nijaký hrdina so zdravým rozumom by sa tam nevybral.“

„Tak na to sa presne hodíme!“ zaškeril sa Leo spoza svojho veterníka. „Pretože sme všetci šialení, nie? Okrem toho, *Argo II* je špičková vojnová loď. Tá nás tam dopraví.“

„Musíme sa poponáhľať,“ dodal Jason. „Neviem presne, čo majú Giganti za lubom, ale Gaia je čoraz viac pri vedomí. Dostáva sa do snov, objavuje sa na čudných miestach, privoláva silnejšie a silnejšie obludy. Musíme Gigantov zastaviť, prv než sa im podarí celkom ju zobudiť.“

Annabeth sa otriasla. V poslednom čase mala nočných môr plné zuby.

„*Sedem z nich odpovie volaniu tomu,*“ zarecitovala. „Členovia výpravy musia byť z obidvoch táborov. Jason, Piper, Leo a ja. To sme štyria.“

„A ja,“ pridala sa Percy. „A tiež Hazel a Frank. Dohromady sedem.“

„Čo?“ Oktavián vyskočil. „A my sa s tým máme iba tak *zmieriť*? Bez hlasovania v senáte? Bez poriadnej rozpravy? Bez...“

„Percy!“ Hnal sa k nim Kyklop Tyson s Pani O’Learyovou v päťach. Na chrbte pekelného psa sedela tá najvychudnutejšia Harpya, akú kedy Annabeth videla – chorobne vyzerajúca dievčina s riedkymi ryšavými vlasmi, v šatách z vrecoviny a krídlami z červeného peria.

Annabeth nevedela, odkiaľ prišla, no zahriala ju pri srdci, keď videla Tysona v roztrhanej flanelovej košeli a v rifliah, s naruby obrátenou zástavou SPQR okolo krku. S Kyklopmi mala zopár zlých skúseností, ale na Tysona si potrpela. Navyše to bol Percyho nevlastný brat (dlhá historka), takže pre ňu skoro jedna rodina.

Tyson sa zastavil pri ich pohovke a zalomil svalnatými rukami. Vo veľkom hedom oku sa mu odrážal strach. „Ella sa bojí,“ oznámil.

„Nie-nie lode,“ šomrala Harpya popod nos a prudko si potiahla pierka. „*Titanic, Lusitania, Pax...* Lode nie sú pre Harpye.“

Leo si ju pohrdlivo premeral. Pozrel na Hazel, ktorá sedela vedľa neho. „To kuracie dievča porovnáva *moju* loď s *Titanikom*?“

„To nie je kura.“ Hazel odvrátila zrak, akoby ju Leo zner-
vözňoval. „Ella je Harpya. Je iba trochu... citlivá.“

„Ella je dobrá,“ vyhlásil Tyson. „A vydesená. Musí ísť preč,
no na lodi nepôjde.“

„Lode nie,“ opakovala Ella. Zrazu pozrela priamo na Anna-
beth. „Smola. Á, tu ju máme. *Múdrosti dcéra, nes samoty
bremä...*“

„Ella!“ Frank prudko vstal. „Teraz na to nie je najlepší...“

„*Znamenie Atény zahorí v Ríme,*“ pokračovala Ella, prikryla
si dlaňami uši a zvýšila hlas.

„*Dvojčatá uväznia v bronzovom džbáne anjela, ktorý pozná
kľúč od Brány smrti. Záhuba Gigantov je zlatá a biela, vytrhnu-
tá v bolestiach z tkaného diela.*“

Tie slová zapôsobili, akoby niekto hodil na stôl zábleskový
granát. Všetci zízali na Harpyu. Nikto nič nepovedal. Anna-
beth sa rozbúchalo srdce. Znamenie Atény... Odolala nutka-
niu skontrolovať si vrecko, ale cítila, ako sa v ňom rozpaľuje
minca – prekliaty dar od matky. *Nasleduj znamenie Atény.
Pomsti ma.*

Navôkol ďalej zneli zvuky hostiny, ale tlmené a vzdialené,
akoby sa ich zhluk pohoviek ponoril do akejsi tichšej dimenzie.

Percy sa spamätal ako prvý. Vstal a chytil Tysona za ruku.

„Mám nápad!“ vyhlásil s falošným nadšením. „Čo keby si
zobral Ellu na vzduch? Ty a Pani O’Learyová...“

„Moment.“ Oktavián schytil plyšového medvedíka a roz-
trasenými rukami ho začal škrtiť. Oči upieral na Ellu. „Čože to
vravela? Znelo to ako...“

„Ella veľa číta,“ vyhrkol Frank. „Našli sme ju v knižnici.“

„Áno,“ pridala sa Hazel. „Možno to našla v nejakej knihe.“

„Knihy,“ vydýchla Ella zasnívane. „Ella miluje knižky.“

Teraz keď Harpya povedala svoje, vyzerala, že sa jej uľavilo. Usadila sa so skríženými nohami na chrbte Pani O’Learyovej a narovnávala si perie.

Annabeth vyslala k Percymu spýtavý pohľad. On, Frank a Hazel očividne niečo tajili. Takisto bolo jasné, že Ella odriekala proroctvo – proroctvo, ktoré sa týkalo *jej*.

Percy ju vyzýval očami: *Pomôž mi*.

„To bolo proroctvo,“ trval na svojom Oktavián. „Znelo to ako proroctvo.“

Nikto neodpovedal.

Annabeth si nebola celkom istá, čo sa deje, ale chápala, že Percymu hrozí nejaký malér. Prinútila sa zasmiať. „Vážne, Oktavián? Možno sú Harpye tu, na rímskej strane, iné. Tie naše majú rozum iba ak na upratovanie zrubov a varenie. U vás bežne vešťa budúcnosť? Radíš sa s nimi pri svojich predpovediach?“

Jej slová zaúčinkovali podľa jej predstáv. Rímski dôstojníci sa nervózne zasmiali. Niektorí si premerali Ellu, potom sa zadívali na Oktaviána a odfúkli si. Predstava, že by kuracia dáma vyslovila proroctvo, sa videla Rimanom rovnako absurdná ako Grékom.

„Ja, hm...“ Oktavián pustil medvedíka. „Nie, ale...“

„Iba chrlí vety z nejakej knihy,“ pokúšala sa ho presvedčiť Annabeth, „ako vraví Hazel. Okrem toho my už máme *pravé* proroctvo.“

Obrátila sa k Tysonovi. „Percy má pravdu. Čo keby si zobral Ellu a Pani O’Learyovú a niekam ste sa popozerali cez tiene? Neprekáža to Elle?“

„Veľké psy sú dobré,“ zacitovala Ella. „Film *Old Yeller*, 1957, scenár Fred Gibson a William Tunberg.“

Annabeth nevedela, ako si tú odpoveď vysvetliť, no Percy sa usmial, akoby bolo po probléme.

„Super! Pošleme vám odkaz od Iris, keď budeme hotoví, a potom sa stretneme.“

Rimania hľadeli na Reynu a čakali, ako rozhodne. Annabeth zadržala dych.

Reyna sa zatvárila tajuplne. Obzerala si Ellu, ale Annabeth netušila, čo si myslí.

„Dobre,“ súhlasila nakoniec prétorka. „Tak bežte.“

„Fajn!“ Tyson obišiel pohovky a každého prudko objal – dokonca aj Oktaviána, ktorý to neprijal práve najnadšenejšie. Potom Kyklop s Ellou vyliezli Pani O’Learyovej na chrbát a pekelný pes odskákal z fóra. Ponorili sa priamo do tieňa steny senátu a zmizli.

„Tak.“ Reyna odložila nedojedené jablko. „V jednom má Oktavián pravdu, skôr než pustíme našich legionárov na výpravu, musíme získať súhlas senátu – najmä keď ide o takú nebezpečnú výpravu, ako tvrdíte.“

„Celá tá vec zaváňa zradou,“ zašomral Oktavián. „Tá triréma nie je nijaká mierová loď!“

„Poď sa pozrieť na palubu,“ vyzval ho Leo. „Poukazujem ti tam všetko. Vyskúšaš si kormidlovanie. Ak ti to pôjde, dostaneš papierovú kapitánsku čiapku.“

Oktavián sa zlostne nadýchol. „Ako si dovoľuješ...“

„Dobrý nápad,“ prerušila ho Reyna. „Oktavián, choď s ním. Bež si prezrieť loď. Schôdza senátu sa začne o hodinu.“

„Ale...“ Oktavián sa zarazil. Z Reyninho výrazu zrejme vy-

tušil, že ďalšie dohadovanie by mu nepomohlo a mohlo by ohroziť jeho zdravie. „Fajn.“

Leo vstal. Obrátil sa na Annabeth a jeho úsmev sa zmenil. Stalo sa to tak rýchlo, až si Annabeth myslela, že sa jej to iba zdá, no chvíľku to vyzeralo, akoby na Leovom mieste stál niekto iný, chladne sa usmieval a kruto mu blýskali oči. Potom Annabeth zažmurkala a Leo bol zase normálny starý Leo a šibalsky sa škeril ako obyčajne.

„Hneď sme naspät,“ povedal. „To bude niečo.“

Hrozne ju zamrazilo. Keď Leo a Oktavián zamierili k povrazovému rebríku, pomyslela si, že ich zadrží, aby nikde nechodili – ale ako by to vysvetlila? Prizná sa pred všetkými, že začína šalieť, vidí čudné veci a mrazí ju?

Veterné nymfy začínali odnášať taniere.

„Hm, Reyna,“ ozval sa Jason, „keby si nemala nič proti tomu, rád by som sa tu s Piper pred schôdzou senátu poprechádzal. Nikdy v Novom Ríme nebola.“

Reyne skamenela tvár.

Annabeth nerozumela, ako môže byť Jason taký nechápavý. Čo naozaj nevie, ako veľmi ho má Reyna rada? Annabeth to bolo úplne jasné. Žiadať, aby mohol svojmu novému dievčaťu ukázať Reynino mesto, bolo ako sypať prétorke soľ do rany.

„Iste,“ odvetila Reyna chladne.

Percy chytil Annabeth za ruku. „Hej, aj ja. Rád by som Annabeth ukázal...“

„Nie!“ vyštekla Reyna.

Percy sa zamračil. „Čože?“

„Chcem sa s Annabeth pozhovárať,“ oznámila mu Reyna.

„Sama, ak ti to neprekáža, kolega prétor.“

Jej tón jasne prezrádzal, že o povolenie nežiada.

Annabeth prebehol po chrbte mráz. Premýšľala, čo má Reyna za lubom. Možno sa prétorke nepáči, že hneď *dvaja* chalani, ktorí jej dali košom, chcú sprevádzať svoje dievčatá po jej meste. Alebo jej možno naozaj chcela medzi štyrmi očami niečo prezradiť. Annabeth však vôbec, ale vôbec nebolo po chuti zostať sama a neozbrojená s rímskou vodkyňou.

„Pod', dcéra Atény.“ Reyna vstala z pohovky. „Pod' so mnou.“

ANNABETH

Annabeth by najradšej Nový Rím nenávidela. No ako budúca architektka musela obdivovať terasovité záhrady, fontány a chrámy, kľukaté ulice s okrúhlymi dlažbovými kameňmi a žiarivé biele vily. Po vojne s Titanmi vlani v lete sa pustila do vysnívanej práce, do prestavby palácov na hore Olymp. Keď teraz kráčala v tomto miniatúrnom meste, neprestajne jej čosi schádzalo na um: *Kupolu som mala postaviť takto. Veľmi sa mi páči, ako tie stĺpy vybiehajú na nádvorie.* Ten, kto vybudoval Nový Rím, do toho projektu očividne vložil veľa času a lásky.

„Máme tých najlepších architektov a staviteľov na svete,“ poznamenala Reyna, akoby jej čítala myšlienky. „Rím ich mal odjakživa, už za antických čias. Veľa polobohov po službe v légii zostane žiť tu. Chodia na univerzitu. Usadia sa a založia si rodiny. Myslela som si, že to Percyho zaujíma.“

Annabeth premýšľala, čo má *toto* znamenať. Musela sa mráčiť viac, ako si uvedomovala, lebo Reyna sa zasmiala.

„Jasné, si bojovníčka,“ pokývala prétorka hlavou. „Máš oheň v očiach.“

„Prepáč.“ Annabeth sa pokúšala potlačiť ten nevraživý pohľad.

„To nič. Ja som dcéra Bellony.“

„Rímskej bohyně vojny?“

Reyna prikývla. Obrátila sa a zahvízdala, akoby privolávala taxík. O chvíľku k nej pribehli dva kovové psy – mechanické chrty, jeden strieborný a druhý zlatý. Obtreli sa Reyna o nohy a premeriavali si Annabeth ligotavými rubínovými očami.

„Moji miláčikovia,“ predstavila ich Reyna. „Aurum a Argentum. Nevadí ti, keď pôjdu s nami?“

Annabeth mala zase pocit, že to nebola žiadosť. Všimla si, že chrty majú zuby ako oceľové hroty šípov. V meste síce neboli povolené zbrane, ale Reynini maznáčikovia by ju aj tak roztrhali na kúsky, keby sa im zachcelo.

Reyna ju zaviedla do vidieckej kaviarne. Čašník ju očividne poznal. Usmial sa a podal jej pohárik, ďalší ponúkol Annabeth.

„Dáš si?“ spýtala sa Reyna. „Robia tu výbornú horúcu čokoládu. Nie je to vlastne rímsky nápoj...“

„Ale čokoláda je univerzálna,“ dokončila Annabeth.

„Presne tak.“

Bolo teplé júnové popoludnie, ale Annabeth vďačne pohár prijala. Šli ďalej a Reynine psy pobehovali okolo nich.

„V našom tábore,“ začala Reyna, „je Aténa Minerva. Vieš, v čom sa líši jej rímska podoba?“

Annabeth o tom ešte nepremýšľala. Spomenula si, ako Terminus nazval Aténu *tamtou* bohýňou, vyznelo to dosť hanlivo.

A Oktavián sa správal, akoby samotná Annabethina existencia bola urážka.

„Mám pocit, že tu Minerva nie je... no, tak veľmi uctievaná?“

Reyna odfúkla paru z pohárika. „My Minervu *uznávame*. Je to bohyňa remesiel a múdrosti... no nie je to pravá bohyňa vojny. Pre Rimanov nie. Je to tiež panenská bohyňa ako Diana... tá, ktorú nazývate Artemis. Nenájde sa tu žiadne Minervino dieťa. Tá predstava, že by Minerva *mala* deti – no, úprimne, to nás trochu šokuje.“

„Aha.“ Annabeth cítila, ako sa červená. Nechcela zachádzať do podrobností okolo Aténiných detí – ako sa rodia priamo z mysle bohyně, rovnako ako sama Aténa vyskočila z hlavy Diovi. Keď o tom Annabeth rozprávala, vždy sa cítila rozpačito, ako keby bola hračkou prírody. Ľudia sa jej často pýtali, či má pupok, keď sa narodila tak zázračne. *Isteže* mala pupok. Nevedela vysvetliť, ako je to možné. A vlastne to ani nechcela vedieť.

„Chápem, že vy Gréci vnímate veci inak ako my,“ pokračovala Reyna. „No Rimania berú prísahy panenstva veľmi vážne. Napríklad Vestálky... keby porušili prísahu a do niekoho sa zalúbili, pochovali by ich zaživa. Takže tá predstava, že by panenská bohyňa mala deti...“

„Rozumiem.“ Horúca čokoláda odrazu Annabeth chutila ako prach. Nečudo, že na ňu Rimania pokukovali tak zvláštne. „Nemám existovať. A aj keby ste v tábore *mali* deti Minervy...“

„Neboli by ako ty...“ dopovedala Reyna. „Boli by to remeselníci, umelci, možno nejakí poradcovia, ale nie bojovníci. Nie vodcovia nebezpečných výprav.“

Annabeth sa chcela brániť, že ona nie je vodca výpravy. Oficiálne nie. No zišlo jej na um, čo by na to povedali kamaráti z *Arga II*. Posledných niekoľko dní čakali rozkazy od nej – dokonca aj Jason, hoci by sa mohol vytasíť s tým, že je synom Jupitera, a tréner Hedge, ktorý nepočúval rozkazy nikoho.

„A ďalšie veci.“ Reyna lusкла prstami a pribehol k nej zlatý pes Aurum. Prétorka ho poškrabkala za ušami. „Tá Harpya Ella... to *bolo* proroctvo, čo povedala. Vieme to obidve, pravda?“

Annabeth preglgla. Niečo v rubínových očiach psa ju znepekovovalo. Počula, že psy vedia vycítiť strach, dokonca zaznamenať zmeny v ľudskom dychu a v rytme srdca. Nevedela, či to platí aj pre čarovných kovových domácich miláčikov, ale usúdila, že bude lepšie neklamať.

„Znelo to ako proroctvo,“ pripustila. „Ale ja som Ellu videla dnes po prvý raz a tie verše som nikdy predtým nepočula.“

„Ja áno,“ pripustila Reyna. „Aspoň niektoré...“

Kúsok od nich zabrechal strieborný pes. Z neďalekej uličky vybehla skupina detí, obklopila Argenta, hladkala ho a smiala sa, zo zubov ostrých ako britvy si nič nerobila.

„Musíme ísť ďalej,“ pohnala ju Reyna.

Vystupovali kľukatou cestou do kopca. Chrty opustili deti a bežali za svojou paňou. Annabeth pokukovala po Reyne. Vyjavila sa jej nejasná spomienka – to, ako si Reyna dávala vlasy za uši, ten strieborný prstienok s fakľou a mečom...

„Už sme sa stretli,“ šepla Annabeth. „Bola si omnoho mladšia, myslím.“

Reyna jej venovala odmeraný úsmev. „Výborne. Percy si na mňa nespomenul. Jasné, hovorili ste najmä s mojou staršou

sestrou Hyllou, tá je teraz kráľovnou Amazoniek. Odišla z tábora práve dnes ráno, predtým ako ste dorazili. V každom prípade, keď sme sa stretli naposledy, bola som iba slúžka v dome Kirké.“

„Kirké...“ Annabeth si spomenula na návštevu na ostrove čarodejníc. Mala vtedy trinásť. S Percym ich tam vyplavilo z Mora oblúd. Hylla ich privítala, pomohla Annabeth, aby vyzerala lepšie, dala jej krásne šaty, navrhla nový účes a ako sa maľovať. Kirké ju vábila: ak zostane na ostrove, získa čarovný výcvik a neuveriteľnú silu. Annabeth to trochu lákalo, kým jej nedošlo, že je to pasca a že čarodejnica premenila Percyho na morča. (To posledné sa jej videlo veľmi smiešne, keď všetko prekonalí, no vtedy ju to desilo.) A Reyna... bola jednou zo slúžok, ktoré Annabeth česali vlasy.

„Ty...“ vydýchla Annabeth prekvapene. „A Hylla je kráľovnou Amazoniek? Ako ste sa vy dve...?“

„To je na dlhé rozprávanie,“ odbila ju Reyna. „Ale veľmi dobre sa na teba pamätám. Bola si statočná. Nikdy som nezažila, žeby niekto odmietol pohostinnosť Kirké, nie to, žeby ju ešte aj prekabátil. Nečudujem sa, že tá má Percy rád.“

Znelo to trošku ľútostivo. Annabeth usúdila, že najlepšie bude mlčať.

Vyšli hore na kopec, na terasu nad celým údolím.

„Toto je moje obľúbené miesto,“ zdôverila sa Reyna. „Záhrada boha Bakchusa.“

Nad hlavami mali baldachýn z pergoly zarastenej viničom. V zemoleze a v jazmíne bzučali včely a popoludňajší vzduch to napĺňalo opojnou zmesou vôní. Uprostred terasy stála Bakchusova socha v akejsi baletnej póze iba v bedrovej

zásterke, s plnými lícami a našpúlenými perami, a chrlila vodu do fontány.

Napriek svojim obavám sa Annabeth skoro rozosmiala. Poznala toho boha v gréckej podobe ako Dionýza – alebo pána D., ako ho volali v Táboře polokrvných. Keď videla výstredného starého riaditeľa tábora zvečneného v kameni, s plienkou a ako vracia vodu, trochu sa jej pozdvihla nálada.

Reyna zastala na okraji terasy. Výhľad stál za ten výstup. Pod nimi sa rozprestieralo celé mesto ako 3D mozaika. Na juhu za jazerom sa na pahorku tiesnil zhluk chrámov. Na severe sa k pohoriu Berkeley Hills ťahal akvadukt. Pracovné čaty tam opravovali zhorenú časť, zrejme poškodenú v nedávnom boji.

„Chcela som to od teba počuť,“ začala Reyna.

Annabeth sa obrátila. „Pochuť odo mňa čo?“

„Pravdu,“ rozhodila ruky Reyna. „Presvedč ma, že neurobím chybu, keď ti uverím. Rozprávaj mi o sebe. Povedz mi o Táboře polokrvných. Tvoja kamarátka Piper vie čarovať slovami. Prežila som dosť času s Kirké, poznám čarovnú reč. Tomu, čo vraví ona, veriť nemôžem. A Jason... No, ten sa zmenil. Zdá sa mi taký neprítomný, akoby už ani nebol poriadny Riman.“

Ukrivdenosť znela v jej hlase ostro ako sklené črepiny. Annabeth uvažovala, či aj *ona sama* takto rozprávala celé tie mesiace, keď hľadala Percyho. Hlavné je, že svojho chlapca našla. Reyna však nijakého nemala. Bola zodpovedná za chod celého tábora úplne sama. Annabeth cítila, že Reyne sa Jason páčil. Ale on zmizol a potom sa vrátil s novou priateľkou. Medzitým sa stal prétorom Percy, ale aj ten Reynu odmietol. A teraz prikvitne Annabeth a odvedie jej ho. Reyna zostane zase sama a bude musieť bojovať s úlohou určenou pre dvoch.

Keď Annabeth dorazila do Tábora Jupiter, bola pripravená s Reynou rokovať, dokonca s ňou aj bojovať, keby bolo treba. Netušila však, že ju bude ľutovať.

Nedala to najavo. Vedela, že Reyna nie je človek, ktorý by ľútosť ocenil.

Namiesto toho spustila o vlastnom živote. Hovorila o otcovi a nevlastnej mame a o dvoch nevlastných bratoch v San Franciscu, o tom, ako sa vo vlastnej rodine cítila cudzia. Rozprávala, ako utiekla z domu, keď mala iba sedem, našla si kamarátov Luka a Thaliu a dostala sa s nimi do Tábora polokrvných na Long Islande. Opísala Reyne tábor a roky, keď tam vyrastala. Vykreslila jej stretnutie s Percym a ich spoločné dobrodružstvá.

Reyna bola dobrá poslucháčka.

Annabeth mala sto chutí zdôveriť sa jej aj s problémami z posledného obdobia: ako sa pohádala s mamou, ako dostala striebornú mincu. Chcela jej opísať nočné mory, ktoré ju trápia, strach, ktorý ju tak ochromoval, že sa skoro rozhodla nejsť na túto výpravu. No nevedela sa prinútiť, aby sa až tak pred prétočkou odhalila.

Keď Annabeth skončila rozprávanie, Reyna sa zadívala na Nový Rím. Kovové psy vetrili v záhrade, lapali včely v zemoleze. Nakoniec Reyna ukázala na zhluk chrámov na vzdialenom kopci.

„Vidíš tú malú červenú budovu, tam na severnej strane? To je chrám mojej mamy Bellony.“

Obrátila sa k Annabeth. „Na rozdiel od tvojej mamy nemá Bellona grécky náprotivok. Je celkom iba rímska. Je to bohyňa ochrany vlasti.“

Annabeth mlčala. O tej rímskej bohyni veľa nevedela. Lutovala, že si to nenaštudovala, ale latinčina sa jej zdala omnoho ťažšia ako gréčtina. Dole pod nimi sa zaleskol trup *Arga II*, loď doplávala nad fórum ako obrovský bronzový balón na oslavu.

„Keď my Rimania ideme do vojny,“ pokračovala Reyna, „najskôr navštívime chrám Bellony. Je tam symbolický kus krajiny, ktorý predstavuje nepriateľské územie. Zabodneme doň kopiju na znamenie, že sme vo vojne. Vieš, Rimania vždy verili, že najlepšia obrana je útok. Len čo sa naši predkovia v antických časoch cítili ohrození susedmi, prepadli ich, aby ochránili samých seba.“

„Dobyli všetky okolité územia,“ prikývla Annabeth. „Kartágo, Galiu...“

„A Grécko.“ Reyna nechala tú poznámku visieť vo vzduchu. „Chcem tým povedať, Annabeth, že Rimania nemajú v povahe spolupracovať. Zakaždým keď sa grécki a rímski polobohovia stretli, bojovali proti sebe. Konflikty medzi nami odštartovali najstrašnejšie vojny v ľudských dejinách – najmä občianske vojny.“

„Nemusí to tak byť,“ namietla Annabeth. „Musíme spolupracovať, inak nás Gaia zničí všetkých.“

„Súhlasím,“ prisvedčila Reyna. „Ale dokážeme to? Čo ak to Juno naplánovala zle? Aj bohyňa sa môže mylíť.“

Annabeth čakala, či Reynu na mieste nezasiahne blesk alebo sa nepremení na páva. Nestalo sa nič.

Sama, žiaľ, Reynine pochybnosti chápala. Héra *robila* chyby. Annabeth mala kvôli tej panovačnej bohyni iba problémy. Nikdy jej neodpustí, že jej vzala Percyho, aj keď to bolo pre dobrú vec.

„Ja tej bohyni neverím,“ uznala Annabeth. „No kamarátom áno. Toto nie je podvod, Reyna. *Môžeme spolupracovať.*“

Reyna dopila čokoládu. Odložila pohárik na zábradlie terasy a zadívala sa cez údolie, akoby si predstavovala bojové línie.

„Verím ti, že to myslíš vážne. No ak sa vyberiete do anticých krajov, najmä do samého Ríma, mala by si sa niečo dozvedieť o svojej matke.“

Annabeth napla ramená. „O mojej – o mojej matke?“

„Keď som žila na ostrove Kirké,“ hovorila Reyna, „mali sme tam množstvo návštevníkov. Raz, asi tak rok predtým, ako ste prišli s Percym, nám more prinieslo mladého muža. Bol napoly šialený od smädu a horúčavy. Plavil sa na mori dlhé dni. Dost' zmätene blábotal, no tvrdil, že je synom Atény.“

Reyna zmlkla, akoby čakala na reakciu. Annabeth netušila, kto by ten mladík mohol byť. Nevedela o nijakom inom Aténinom dieťati, ktoré vyplávalo do Mora oblúd, no aj tak cítila akýsi strach. Svetlo prebleskovalo viničom a tiene na zemi tancovali ako húf chrobákov.

„Čo sa stalo s tým polobohom?“ spýtala sa.

Reyna mávla rukou, akoby na tom nezáležalo. „Nuž, Kirké ho premenila na morča. Stal sa z neho dost' pojašený hlodavec. Ale *predtým* neprestajne mlel o svojej neúspešnej výprave. Tvrdil, že bol v Ríme a sledoval znamenie Atény.“

Annabeth sa chytila zábradlia, aby sa nezosypala.

„Áno,“ pokračovala Reyna, keď videla jej nepokoj. „Stále niečo mrmlal o dieťati múdrosti, znamení Atény a o skaze Gigantov, zlatej a bielej. Rovnaké veci, aké práve povedala Ella. Ty si o tom naozaj nikdy predtým nepočula?“

„Nie – nie tak, ako to vravela Ella,“ zašemetila Annabeth.

Neklamala. To proroctvo nikdy predtým nepočula, ale matka ju poverila, že má sledovať znamenie Atény. Pomyslela na mincu vo vrecku a odrazu v nej začalo narastať hrozné podozrenie. Spomenula si na matkine jedovaté slová, na čudné nočné mory, ktoré ju prenasledovali v poslednom čase. „Ten poloboh – povedal ešte niečo o tej výprave?“

Reyna pokrútila hlavou. „Vtedy som netušila, o čom hovorí. Až omnoho neskôr, keď som sa stala prétorkou, som začala mať podozrenie.“

„Podozrenie... Aké?“

„Je taká legenda, ktorú si prétori Tábora Jupiter odovzdávajú po stáročia. Ak je pravdivá, možno to vysvetľuje, prečo spolu naše dva tábory nikdy nevychádzali. Môže to byť príčina nášho nepriateľstva. Kým sa ten starý problém konečne nevyrieši, vraví sa, že Rimania a Gréci nikdy nebudú žiť v mieri. A tá legenda hovorí o...“

Vzduch prerezal prenikavý zvuk. Annabeth kútikom oka zachytila záblesk.

Obrátila sa a zbadala, ako výbuch vyrzil nový kráter na fóre. Vzduchom preletela horiaca pohovka. Polobohovia sa v panike rozbehli na všetky strany.

„Giganti?“ Annabeth hmatala po dýke, ktorú, samozrejme, nemala. „Myslela som, že tá ich armáda bola porazená!“

„To nie sú Giganti.“ Reyna sa v očiach zablýskal hnev. „Zradili ste našu dôveru.“

„Čo? Nie!“

Len čo to povedala, spustila sa z *Arga II* ďalšia salva. Balista na ľavom boku vypálila mohutnú kopiju obalenú gréckym ohňom. Preletela priamo cez rozbitú strechu senátu, vo vnútri

vybuchla a rozsvietila budovu ako lampión. Ak tam niekto bol...

„Bohovia, to nie!“ Annabeth prišlo zle, skoro sa jej podlomili kolená. „Reyna, to nie je možné. To by sme nikdy neurobili!“

Kovové psy sa rozbehli k svojej panej. Vrčali na Annabeth, ale niečo prestupovali z nohy na nohu, akoby sa im nechcelo zaútočiť.

„Vravíš pravdu,“ usúdila Reyna. „Možno si o tej zrade nevedela, ale *niekto* za to zaplatí.“

Dolu na fóre sa šírila zrádka. Davy sa sácali a pretláčali. Vypukli pästné súboje.

„Krviprelievanie,“ zašepkala Reyna.

„Musíme to zastaviť!“

Annabeth mala hrozný pocit, že je to možno naposledy, čo s Reynou ťahajú za ten istý povraz, ale jedna aj druhá sa rozbehli z kopca.

Keby boli v meste dovolené zbrane, priatelia Annabeth by už boli mŕtvi. Rímski polobohovia na fóre splynuli do jedného rozzúreného davu. Niektorí hádzali taniere, jedlo a kamene do *Arga II*, samozrejme, zbytočne, lebo väčšina munície spadla naspäť do davu.

Niekoľko desiatok Rimanov obklúčilo Piper a Jasona, ktorí sa ich bezúspešne pokúšali upokojiť. Piperine čaroslóva neúčinkovali na toľkých jačiacich a zúrivých polobohov. Jason krvácal na čele. Fialový plášť mal roztrhaný na franforce. V kuse prosebne opakoval: „Som na vašej strane!“ ale oranžové tričko Tábora polokrvných mu veľmi nepomáhalo – nieto ešte vojnová loď nad hlavami, vystreľujúca horiace kopije do Nového

Ríma. Jedna pristála neďaleko a zmenila obchod s tógami na kopu trosiek.

„Pri Plutónovej zbroji!“ zahrešila Reyna. „Pozri.“

K fóru sa valili ozbrojení legionári. Dve delostrelecké mužstvá postavili katapulty hneď za Pomeriom a chystali sa strieľať na *Argo II*.

„Tým sa všetko iba zhorší,“ skríkla Annabeth.

„Prekliata robota,“ uľavila si Reyna. Hnala sa k legionárom so psami po boku.

Percy, pomyslela si Annabeth a zúfalo prechádzala pohľadom po fóre. *Kde si?*

Pokúsili sa ju chytiť dvaja Rimania. Vykĺzla im a zamiešala sa do davu. Ako keby tí zúrivi Rimania, horiace pohovky a vybuchujúce budovy nerobili už aj tak dosť veľký zmätok, po fóre sa vznášali stovky fialových duchov, preletovali priamo cez telá polobohov a nesúvisle kvílili. Aj fauni využili chaos. Vrhli sa na jedálenské stoly, habali jedlo, tanieri a hrnčeky. Jeden prebehol okolo Annabeth s plnou náručou tacos a celým ananásom v ústach.

Rovno pred ňou niečo buchlo a zjavila sa socha Terminusa. Vrieskala na ňu čosi po latinsky, iste jej nadávala do klamárok a zločincov, no Annabeth ju zhodila a bežala ďalej.

Konečne zbadala Percyho. S kamarátmi Hazel a Frankom stál uprostred fontány a odrážal rozzúrených Rimanov príválmi vody. Tógu mal roztrhanú, ale vyzeralo to, že nie je zranený. Annabeth naňho zakričala, kým fórom otriasol ďalší výbuch. Tentoraz sa im zablýskalo rovno nad hlavami. To vypálil jeden z rímskych katapultov. *Argo II* zakvílila a naklonila sa na bok, po bronzových plátoch trupu jej tancovali plamene.

Annabeth si všimla postavu, ktorá sa zúfalo držala povrazového rebríka a pokúšala sa zliezť dole. Bol to Oktavián, z oblečenia sa mu dymilo a tvár mal čiernu od sadzí.

Percy striekal do davu Rimanov ďalšiu várku vody z fontány. Annabeth sa k nemu rozbehla, vyhla sa pritom rímskej pästi a letiacemu tanieru sendvičov.

„Annabeth!“ vykrikol Percy. „Čo to...?“

„Ja neviem!“ zvolala Annabeth.

„Ja ti poviem, čo to je!“ zvriskol hlas z výšky. Oktavián sa dostal na koniec rebríka. „Gréci na nás začali *páliť*! Ten váš Leo namieril zbrane na Rím!“

Annabeth sa zdalo, že sa jej v hrudi rozliat tekutý vodík. Čakala, že sa rozpadne na milión zmrznutých čriepkov.

„Klameš!“ vyhŕkla. „Leo by nikdy...“

„Bol som pri tom!“ vrieskal Oktavián. „Videl som to na vlastné oči!“

Argo II opätovala paľbu. Legionári sa rozpýchli a jeden z ich katapultov sa rozletel na triesky.

„Vidíte?“ kričal Oktavián. „Rimania, zabite tých votrelcov!“

Annabeth zúfalo zavyla. Nebol čas zisťovať, čo sa stalo. Posádka z Tábora polokrvných bola v menšine jeden ku sto, a aj keby to bol nejaký Oktaviánov podfuk (čo sa jej nezdalo), nikdy by o tom nestihli Rimanov presvedčiť, tí by ich skôr premohli a zabili.

„Musíme zmiznúť,“ pobádala Percyho. „Čo najrýchlejšie!“

Zamračene prikývol. „Hazel, Frank, musíte si vybrať. Idete s nami?“

Hazel sa tvárila zdesene, ale nasadila si prilbicu kavalérie. „Isteže ideme, no k lodi sa nedostanete, ak vám nezískame čas.“

„Ako?“ nechápala Annabeth.

Hazel zapískala. Po fóre sa bleskove prehnala bėžov škvrna. Pred fontánou sa zhmotnil majestátny kň. Vzopl sa na zadn, zaerdžal a rozohnal dav. Hazel sa mu vyšvihla na chrbát ako roden jazdkyňa. Pri sedle visel meč rmskej jazdy.

Hazel vytasila zlat epel'. „Pošlite mi odkaz Iris, keď budete v bezpei, a zdeme sa!“ skríkla. „Arion, hij!“

Kôň sa začal neuveriteľnou rychlostu predierať davom, zatlal Rimanov a vyvolával masov paniku.

V Annabeth sa rozhorela iskrika nádeje. Možno sa odtialto predsa len dostanú živ. Potom cez polovicu fóra začula Jasonov krik.

„Rimania!“ volal. „Prosím!“

Naňho a na Piper pršali taniere a kamene. Jason sa pokušal Piper kryť, no nad okom ho zasiahla tehla. Spadol a dav vyrazil dopredu.

„Naspt!“ zjaala Piper. aroslov zasiahli dav, až zavhal, ale Annabeth vedela, že to dlho nevydrží. S Percym sa k nim nedostanú včas na pomoc.

„Frank!“ vykrikol Percy. „Zvis to od teba, môžeš im pomt?“

Annabeth nechápala, čo by sm zmohol, no Frank nervózne prehltol.

„Do hája,“ zašomral. „no, samozrejme. Najmä vylezte hore. Švihom.“

Percy a Annabeth sa vrhli k rebríku. Oktavián sa eše vždy držal spodku, ale Percy ho strhol a hodil do davu.

Šplhali sa nahor, kým na fórum sa valili ozbrojen leginri. Annabeth zasvištli okolo hlavy šípy. Výbuch ju skoro

zmietol z rebríka. V polovici cesty začula zdola ryčanie a pozrela tam.

Rimania jačali a bežali na všetky strany, lebo na fórum sa prihnal urastený drak – tvor ešte desivejší ako hlava bronzového draka na *Argu II*. Mal drsnú sivú kožu ako varan komodský a kožovité netopierie krídla. Šípy a kamene sa mu neškodne odrážali od chrbta, kým dorazil k Piper a Jasonovi, schmatol ich do predných pazúrov a vyletel do vzduchu.

„To je...?“ Annabeth to pomyslenie ani nedokázala vysloviť.

„Frank,“ potvrdil Percy zhora. „Má také výnimočné nadanie.“

„Skromne povedané,“ zamrmlala Annabeth. „Lez ďalej!“

Nebyť draka a Hazelinho koňa, ktorí rozohnali lukostrelcov, nikdy by sa po tom rebríku nevyšplhali hore, no nakoniec preliezli rad polámaných vesiel a dostali sa na palubu.

Laná a plachty horeli. Predná plachta bola uprostred rozdrapaná a loď sa nebezpečne nakláňala na pravý bok.

Po trénerovi Hedgeovi nebolo ani vidu, ani slychu, ale uprostred lode stál Leo a pokojne nabíjal balistu. V Annabeth sa všetko zovrelo hrôzou.

„Leo!“ zhíkla. „Čo to robíš?“

„Zničiť ich...“ obrátil sa k Annabeth. Mal sklený pohľad. Pohyby pripomínali robota. „Zničiť ich všetkých.“

Obrátil sa späť k baliste, no Percy ho zrazil na zem. Leo dopadol tvrdo hlavou na palubu, vyvrátil oči, až bolo vidieť iba beľmo.

Stúpal k nim sivý drak. Obletel loď a pristál na prove, vyložil Jasona a Piper, a tí sa okamžite zrútili.

„Rýchlo!“ skríkol Percy. „Dostaň nás odtiaľto!“

Annabeth si v šoku uvedomila, že to patrilo jej.

Rozbehla sa ku kormidlu. Urobila však chybu, že sa pozrela cez zábradlie. Zbadala ozbrojených legionárov, ako zaujímajú pozície na fóre a pripravujú si horiace šípy. Hazel popchla Arióna, vyrazili z mesta s davom v päťách. Na dostrel boli dovlečené ďalšie katapulty. Sochy Terminusa na celom Pomeriu purpurovo žiarili, akoby zbierali energiu na útok.

Annabeth prebehla pohľadom riadenie. Prekliala Lea, že ho urobil také zložité. Na manévrovanie nebol čas, no základný povel poznala: *Nahor*.

Chytila páku a prudko ňou trhla dozadu. Loď zastonala. Prova sa hrozivo nadvihla. Kotviace reťaze praskli a *Argo II* vystrelila k oblakom.

LEO

Leo ľutoval, že nevie vynájsť stroj času. Vrátil by sa o dve hodiny naspäť a napravil by to, čo sa stalo. Alebo by rád vymyslel aspoň fackovací stroj, aby sa poriadne vytrestal. Aj tak by to ale nebolelo tak ako pohľad, ktorým ho zmrazila Annabeth.

„Ešte raz,“ zavrčala. „Čo presne sa stalo?“

Leo sa zviezol k stožiariu. V hlave mu ešte vždy pulzovalo od silného nárazu o palubu. Na jeho krásnej novej lodi vládol zmätok. Z kuší na korme sa stali kôpky triesok na podkurovanie. Predná plachta visela v zdrapoch. Sústava satelitov, ktoré privádzali na palubu internetový a televízny signál, bola na kúsky, čo rozzúrilo najmä trénera Hedgea. Hlava bronzového draka Festusa vykašľovala dym, akoby prehltila chumáč chlпов, a podľa škrípania na ľavom boku Leo usúdil, že niektoré veslá boli vyrazené z úchyty alebo celkom dolámané. To vysvetľovalo, prečo sa loď pri lete nakláňala a otriasala a motor pískal ako astmatická parná lokomotíva.

V hrdle mu uviazol vzlyk. „Ja neviem. Mám v tom chaos.“

Dávalo sa naňho priveľa ľudí: Annabeth (Leo ju *veľmi* nerád rozhneval, to dievča mu naháňalo strach), tréner Hedge s chlpatými kozími nohami, v oranžovom tričku s golierikom a bejzbalovou palicou (to ju musí vláčiť všade?), a ten nováčik Frank.

Leo nevedel, čo si má o Frankovi myslieť. Podľa neho vyzeral ako detský zápasník sumo, ale mal dosť rozumu a nevravel to nahlas. Pamäť mal zahmlenú, no aj napoly v bezvedomí videl na lodi pristávať draka – draka, ktorý sa zmenil na Franka.

Annabeth si založila ruky na prsiach. „Chceš povedať, že si to nepamätáš?“

„Ja...“ Leovi bolo, akoby sa pokúšal prehltnúť kocku mramoru. „Pamätám, ale bolo to, akoby som sa videl zvonku. Nemohol som s tým nič robiť.“

Tréner Hedge zabúchal palicou do paluby. V športovom oblečení a s čiapkou pretiahnutou cez rohy vyzeral presne ako na škole Wilderness, kde celý rok v utajení pracoval ako učiteľ telocviku Piper a Lea. Podľa toho ako sa tréner mračil, Leo takmer čakal, že mu naporí brušáky.

„Počuj, chlapče,“ spustil Hedge, „to si prehnal. Zaútočil si na Rimanov. Paráda! Super! No musel si zničiť tie satelity? Práve som sledoval zápas v ringu.“

„Tréner,“ vzdychla si Annabeth, „čo keby ste radšej skontrolovali, či tu niečo nehorí?“

„Už sa stalo.“

„Tak to urobte ešte raz.“

Satyr sa odviekol a niečo si šomral popod nos. Dokonca ani Hedge nebol taký blázon, aby Annabeth odporoval.

Kľakla si vedľa Lea. Sivé oči mala oceľové ako guľôčkové ložiská. Svetlé vlasy mala rozpustené na pleciach, ale Leo to

neobdivoval. Netušil, odkiaľ sa berú tie vtipy o vyškerených tupých blondínkach. Od tých čias, čo sa s Annabeth zoznámil v zime v Grand Canyone, keď sa k nemu prihnala s tým svojím výrazom *Vydaj mi Percyho Jacksona, inak ťa zabijem*, pokladal blondínky za zbytočne veľmi šikovné a zbytočne veľmi nebezpečné.

„Leo,“ skúsila to pokojne, „oklamal ťa nejaký Oktavián? Podviedol ťa, alebo...“

„Nie.“ Leo by si mohol vymýšľať a zvaliť to na toho hlúpeho Rimana, ale nechcel tú nepríjemnosť ešte komplikovať. „Je to úbožiak, ale na tábor nestrieľal. To ja.“

Ten nový Frank sa zamračil. „Naschvál?“

„Nie!“ Leo pevne zavrel oči. „No áno... teda, nechcel som to urobiť. Ale zároveň som *cítil*, že sa mi chce. Niečo ma do toho poháňalo. Mal som vo vnútri akési mrazenie...“

„Mrazenie.“ Annabeth zmenila tón. Povedala to skoro... vydesene.

„Hej,“ prisvedčil Leo. „Prečo?“

Z podpalubia zakričal Percy. „Annabeth, poď rýchlo, potrebujeme ťa tu!“

Pre všetkých poondiatych Olympanov, pomyslel si Leo. Len nech je Jason v poriadku.

Len čo sa Jason a Piper dostali na palubu, odvedla ho dolu. Rana na jeho hlave vyzerala dosť zle. Leo poznal Jasona dlhšie ako všetkých ostatných z Tábora polokrvných. Boli najlepšie kamoši. Ak to Jason nerozdýcha...

„On to zvládne.“ Annabeth sa zatvánila príjemnejšie. „Frank, hneď sa vráť. Ibaže... daj pozor na Lea, prosím.“

Frank prikývol.